

ALOIS JIRÁSEK: Na dvoře Vévodském. ROMÁN.

Místo odpovědi tiskla jeho ruka a on objal ji horoucně.

"Půjdem?"

"Půjdem," zašeptala, zvedajíc hlavu, již byla na jeho prsou sklonila.

Již stannli u dveří poustevny, v tom zašustělo křoví a ze tmy vynořila se mužská postava.

Anna Karolína na první okamžik ztrnula leknutím.

Poznala jej. Byl to ten protivný tajemník, Hlasivce.

Ohlédnuvši se, zpozorovala, že Arnoldi zmizel. Vklouzl do eremitny.

Vévodkyně se vzpamatovala. Hlasivce předstoupiv, uctivě se uklonil.

"Jak se opovažujete? Co zde hledáte?"

"Rážejí Vaše Výsost prominouti. Přípravuji slavnost a zapomněl jsem důležitou věc ze svého plánu."

"Zejtra máte čas dost —"

"Výsosti, časné z rána musím vše jeho Výsosti přednésti."

"Vždyť jste už plán svůj přednesl."

"Staly se velké změny. Pak počítal jsem na pana radu Arnoldiho, že bude spolupůčinkovati."

"A proč již naň nepočítáte?"

"Poněvadž teď jsem se přesvědčil, že Vaše Výsost ráčí jej zejtra neob nejdivně propustiti."

Anna Karolína rozuměla.

"A nepropustím-li?" odvětila pyšně.

"Pak s ním promluví sám a on zajisté si dá říci."

Vévodkyně byla překvapena, zaražena.

"Kam chcete?" ptala se zpozorovaně, že Hlasivce zamýšlí do poustevny.

"Nechci odkládati, Výsosti. Promluví s panem Arnoldim sám."

"Já vám poručím, vraťte se!"

"Nelze mi poslechnouti, Výsosti! Musím s panem Arnoldim mluvit. Je v poustevně."

Vévodkyně zbledla.

Drž, hrozný člověk.

"Nebudu dlouho Vaši Výsost obtěžovati. Vrátním se hned."

V tom vystoupila ze stínu jiná postava a za ní druhá. V tom začínělo okno, bylo slyšeti pád, chřestot a praskání větvi.

"On přehá!" vykřikl Hlasivce.

"Chyťte ho! Za ním!" zvolal temným, rozechvěným hlasem vévoda, třesa se na celém těle. Vyjevený zrak jeho hleděl na manželku, jež jako v mdlobách klesla na lavičku.

Arnoldi vyskočil oknem, přehal na zlatě hůh. Slyšel za sebou praskání větvi, šustot křoví, kroky se blížící, již jej odpare doháněl, ruku vstáhoval. Bleskem zakmitl se něco ve vzduchu a Hlasivce upíný dva kroky do předu, svalil se k zemi.

Princessa Johanna krácela opatrně směrem k zámku, ale tak, aby se dostala na pokraj parku. Však vedlejší stěla a již se zastavila. Zdálo se jí, že slyší tiché kroky, pak zakmitly se dva stíny, ano byli to dva mužové. Zastavila se. Kdo jsou ti a co hledají?

Stoj, ohlíže se, teď zase jdu směrem k poustevně. Zanikl v šeru. Ohlížeš se, brala se dál, dumávajíc se, že se blíží k letohrádku. Bylo jí smutno. On snad nepříde a přišel, snad za bloudil. Děle meshati nelze. Kdo asi jsou ti moční chodci? Křoviny řily a za nedlouho stannla na kraji. Před ní rozkládalo se údolí ve vši tajemnosti své a krásy. Zmýlila se. Letohrádek bledl se nemožno, mnohem více. Zamířila k němu, nestoupivši na suchou es-

tu vedoucí k němu po kraji parku. Co to? Tu lehounký vozík a kůň u stromu uvázaný. Ležka se. Však člověka tu viděti nebylo. Snad to příležitost Arnoldiho? Kde on? V tom zašustělo křoví za ní, větve praskaly a než mohla do stínu uskočiti, stál před ní sám Arnoldi.

Poznal ihned Johannu, na niž byl ze své náhlé tísne nevzpomněl a zaradoval se. Bleskem kmitla se mu myšlénka.

Ryche ukryl dýku, kterou dosud v pravici držel a již objal chvějící se dívku, jež sotva její spatřila, jako démonickou silou přitažena k němu přiskočila a na všecko zapomněla. Arnoldi věděl, že je nyní všechno ztraceno, že ty tam krásné plány na zletnění, skvělé postavení, direktorství, — Byl v nebezpečnosti, neboť Hlasivce opanoval pole a teď našel věry — ale než přehne, pomstí se, vyvede jin něco, nač vévoda nezapomene! Johanna poznala ihned, že něco kromobýčejného se přihodilo. Starostlivě a něžně, jak jen náruživá láska dovede, táhla se, co se stalo. Arnoldi na okamžik mlčel, pak temným hlasem pravil: "To nejhorší a nejbolestnější, co mne potkati mohlo. Musím se s tebou, duše má, rozloučiti."

S uspokojením pozoroval, jak mlčeně to dvě se zachvělo. To byla příliš prudká, neočekávaná rána! Těšila se na slavné shledání a nastalo bolestné loučení.

"Na vždy —" zašeptala.

"Na vždy!" a krátce jí pověděl, že dávno již byl hlídán, že o tom dávno věděl, jak mu pro lásku jeho nástrahu činí, než že vzdoroval všemu nebezpečnosti a že obětoval vše a že by rád i život nasadil. Pověděl, že nyní ho pronásledují, že mu nezbyvá, než aby přehl a to jen proto, aby jí zachránil. Odejde se srdcem krvácejícím, nepřezíje dlouho bolestnou, smrtelnou ránu. Hlas jeho se chvěl, zajíkal se, bolest na krásné tváři byla patrna, dojemna.

Johanna byla jako ve strašném vidění.

Sklenuv u její nohou, řbal její ruce, s bohem jí dáváje, zaštkal a pak umkl jako bohem přemožen. Johanna sklonivši se k němu, objala jej vášnivě.

"Ne, ne! Já tebe nepustím, já se nedám odtrhnouti," zvolala náruživě dívka.

"Jak rád bych tu u tvých nohou zemřel! Nehnuh bych se, byt mne tu i zavraždili; umraje, tebe bych viděl, ale pro tebe, abys ty zachráněna byla, musím odítnout, do ciziny. S bohem! s bohem! Vzpomněte někdy —"

"Ne, já s tebou zůstanu. Nechoť, nehodí!" a objala jeho šíji.

Radostný stén vydral se z prsou Arnoldimu.

"Zůstaneme-li zde, zahyneme oha. Žijme však naši lásce a štěstí, pojďme odtud."

Než Johanna mohla se otáznit, již prošel, lehotil a přemlouval, aby ho neustmírovala, aby dokázala svou lásku.

Sliboval, maloval krásný čas lásky, o jakém někdy ve chvilích samoty snívala. Johanna nebyla seho moena. Viděla, že jemná i jemná nebezpečnosti, že vše prozrazuje. Co jí čeká! Odložení, trest, hněv, nekonečná touha a věčné odhánění od toho, jež bez ní zajde, jež jí slibuje lásku, štěstí. Hojovala. On zachopil se dával jí s bohem. "Slyš, již pronásledovány — s bohem!" Váhala. — Arnoldi odváhal koně, zajel na cestu — jež se vrátil, naposled objal svou milou a vášnivě jí celoval. Byla jako má-

mena. Cítila, že jí zvedá, že jí nesá a do vozu ukládá. Chtěla vstáti, ale neodolala.

Přitiskl jí k sobě, trhl opratí a kůň se dal do běhu. Ohlédla se. Šerem mhl se letohrádek, pak již ne viděla.

Tichou nocí hrčel vůz, kůň pobádaný Arnoldim uháněl v divokém evalu. Park po pravici ubíhal v zad, až zmizel. —

Starý Martin byl ve svém domnění, že kytice kopretinová je nějakým znamením, utvrzen Hlasivcem, s kterýmž se byl dorozuměl. Na základě tom ujednili plán. Martin pozoroval princessu a hned večer viděl sluhu odnášejícího venkovské kuty do pokoje jejího. Tím byl jmenovitě upozorněn. Číhal v dobře krytém místě na chodbě a dočekal se skutečně Johannu, kteráž, když vše utichlo, do parku se vyloučila. Vévodkyně vycházející nespánil.

Prubdiv vévodu doprovodil ho parkem. Tam zahlédl bělající se šat vévodkyně. Domnívali se, že to Johanna s nějakým mužem, patrně s Arnoldim. V přítomnosti mohli však nikoho rozoznati. Právě když k poustevně se doplížili, vstoupil Hlasivce, jež na zámku na Arnoldiho dobrý pozor dával.

Na žádost jeho ustanovil kapelník zkoušku na opětu o něco později než jindy. Bylo již sero, když z divadla herci vycházeli a Holubovi, o všem vědomému, nešlo, že Arnoldi, byl netrpěliv, nedočkavý, že hlasitě toužil na pozdní zkoušku, z které, jakmile ukončena byla, kvapil. Odebral se do města, kdež, jak Hlasivce vypátral, vůz si najal. Odejel směrem k Starému Městu. To však nemýlilo tajemníka, jež vše zkoušel a všeho se odvážil. Kratší cestou zajel do Ratibořic, kdež ihned do parku zamířil. Chtěl-li se Arnoldi sejtí, nebylo vhodnějšího místa než toto.

Prošel celým, dobře mu známým parkem, a spatřil při kraji vůz a koně. Pak šel znova po pavillonkách v parku, až se dostal k poustevně. Tu byla cesta jeho šťastna. Čekal sice, že zastihne Arnoldiho spíše a Johannu, než s vévodkyní, ale nebyl i taktu překvapen.

Stieglitz byl jako ohromen. Těžilo jej nemálo, že Johanna tak pobloudila. Že by však s vévodkyní tak daleko bylo! Stoj u osudné poustevny hleděl na vévodkyni jako omlelou a zase na vévodu, o něhož se strachoval. Ubohý! To ho se nenadál! Byl tom nevěrou ženou ukolébán, že jí zas úplně věřil. A ona mu lhala cit, ona jej klamala pro takového bídného, dobrodružného komedianta, jež ještě na svou hanbu povýšil a významenal! Byl zdrcen. Stieglitz chopil se tělesného se pána a odvedl jej na druhou lavičku, s nímž on však vyskočil a všecek rozřílen poručel, aby Martin služebníctví svolal a toho padoucha chytil. Komorník však nepozbyl ducha. Pomýšleje na čest pána světle vje neč na svou, prosil jej, aby se utišil, tak že byl se všem zřejmým stalo, nyní lze všecko utajiti. Hlasivce jej stihl a zajistil jej přívodě. To jméno jakoby jej připravovalo.

"Johanna kde je Johanna?" volal vévoda a ztrnulý Martin teď teprve také na ni vzpomněl. Vedle zasténala vévodkyně. Ale Petr jakoby jí neslyšel, odvrátiv se od ní, velel Martinovi, aby s ním šel hledat zbloudilé dítě. Zatím uplynula chvíle, a když hloub do parku přišli, zakopl Martin o Hlasivce, jež krvácející tu bez vědomí ležel.

"Běž ryche do zámku o pomoci!" velel vévoda a sehnul se nazved hlavu raněného tajemníka.

Přišli služebníci a odnesli Hlasivce do letohrádku. Martin tam zbavoval mlu. Laroche, která musila do ložnice princessy Johanky. Dívky tam nebylo. Ihned spěchal s dvěma sluhy do parku, kdež bloudil, hledaje a volaje jménem své nejmilejší dítě. Hlas jeho však zanikl bez ohlasu; los ževlil tajemným, lehotným šepem, jako když prve rostouzná Johanka tu dy krácela, oehávajíc svého milence.

Všechna hledání, jimž mnoho času zmařeno, bylo marno. Vévoda vrátil se do svého pokoje, kdež do křesla jako bez vřidy klesl. Byl bled a oko jeho nehnul hledalo do země. O vévodkyni se nikdo nestaral. Ta probávil se se "mlh" odplížila se do svého pokoje. Teď vlastně tu byl pánem starý komorník.

Na jeho rozkaz vzedla několik ratibořických sluhů na koně a roz-

hledat princessu Johannu. Bylo patrné, že zmizela s Arnoldim. Příloze již dávno minula. Po údolí ratibořickém tichá velebná noc. Váude mír a ticho.

V letohrádku kmitalo žalučím světo. Žár ta svítila nad umřelým právě štěstím Petra vévody Kuronského.

XXVII.
Finale.

Vévodkyně zůstala v Ratibořicích, vévoda se vrátil na zámek. Onemocněl a zdraví jeho se nelepšilo, dokud o své Johance zprávy neuslyšel. Trvalo to dlouho. Bylo jich mnoho vysláno stíhat zbloudilou princessu a svůdného Arnoldiho. Po mnoha dnech teprve přihareoval kurýr, vyslaný důchodním Svobodou, který přelbil milence v Erfurtě saském šťastně stihl a odtud ihned zprávu na Náchod zaslal. Vévodova mysl se poněkud vyjasnila. Martin byl jeho nejmilejší společníkem a toho se častěji ptával, jak se Hlasivceví daří. Ten za ty čtyry valně ozdravěl, poněvadž jeho rána nebyla těžká. Antonín mohl již napsati list do Prahy a očekával vše nejlepší. Za nedlouho se pak mohl opět odebrati do vévodské pracovny. Doufal a byl jist, že nyní již z ní propuštěn nebude. Tam zastihl jej také vévoda, jež hlaslavě kytnul ubledlému tajemníkovi, který tolik věrnosti osvědčil.

Hlasivce byl velice překvapen. Za těch několik dní sestárnil vévoda velice. Ačkoli tvář jeho byla klidná, přece tajný, hluboký žal zatájniti nemohla.

"Děkuji vám za všechno," pravil. "a říjů, že jsem posledně vám ukřivdil. Vynasožim se, abych vám nahradil."

Pak žádal, aby přečetl dostě dopisy.

Hlasivce četl jeden po druhém, až přišel na psaní datované ve Výmarnu. Podívav se na podpis byl překvapen.

Chraplivost, lehké mrazení, lechtivý pacit v hrdle, obtížné dýchání, chraplivý hlas a podobné nesnadné brkla vyžadují okamžitě léčení pomocí Severova Antiseptolu. Tento prostředek jest vše odporčen ve všech chorobách nosu, úst a hrdla. Možno ho upotřebiti ku vdechování, vstříkávání, vyplachování úst, při nepřijemném dechu, tam kde zuby jsou zkaženy, při oteklých dásních, jako kloktadlo a prostředek desinfekční. Cena 25 centů. Ve všech lékárnách. W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Iowa.

Započnete dobře a končete dobře!

Užívejte
Dr. August Koenig's

Hamburger Tropfen

nezáživnosti, nechutenství, bolestem hlavy.

Jest to jediný prostředek, který má jistý účinek.
Cena 15kve 50c.

Metz Bro's Brewing Co.

Nejstarší pivovar v Omaze.

TELEFON DOUGLAS 119.

Vaří nejlepší pivo soudkové i lahrové na celém světě.

Obydlí 2709 So. 19th St. Telefon Douglas 7541.
Pisárna 217 So. 14th St. Telefon Douglas 114.

JOSEF KAVAN,
pojišťující jednatel,

v nejlepších a nejspoléhlivějších společnostech, jež zastupuje
hlavní jednatel Ed. Howell.

Jednatel pozemkový,
pro lomy a domy v Omaze a South Omaze a farmy v okolí.

Každý bude poctivě a svědomitě obslužen 19tf

Neodkládejte! Škoda každé ztráty času!

Uložte své peníze do dobrého penzovníku nyní a budete je mít uloženy nejjistěji a na nejlepší úrok. Máme laciné farmy v dobrých krajinách a prodáme je za výhodných podmínek. Máme pozemky v Nebraska, v Jižní a Severní Dakotě, Wisconsinu, Minnesotě, Kansasu a Texasu.

Velký výběr různých obchodů v českých osadách na prodej. Pište nám, kdo chcete jíti do saloonu, hotelu, lékárny, do řeznického, železářského anebo jiného obchodu. Pište česky na 35tf

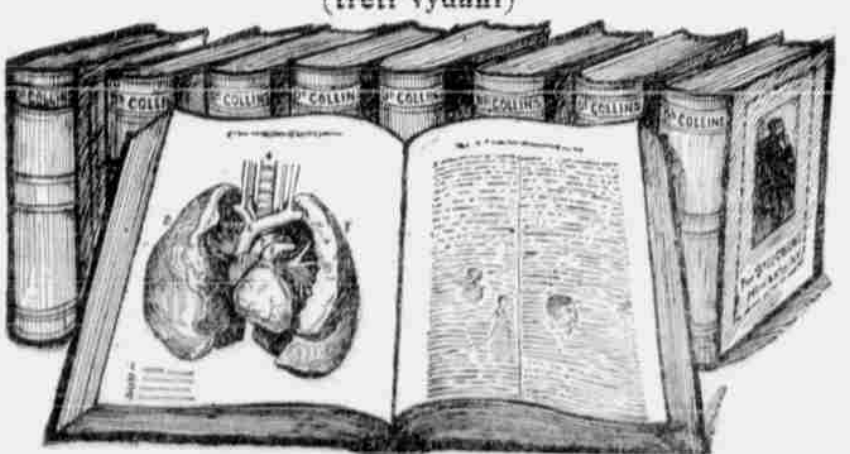
PRAGUE LAND & IMMIGRATION CO., PRAGUE, NEB.

Čtete nově vyšlou knihu

VŮDCE KU ZDRAVÍ

(třetí vydání)

EXTRA.

EXTRA.

kerou původně napsal proslulý
DR. E. C. COLLINS
(Zakladatel Collinsova Léčebného Ústavu)

Dobře známý léčebný ústav "The Collins New York Medical Institute" vydal právě teď novou knihu ve prospěch českého lidu. V knize této můžete se dočísti všelicos o zachování zdraví, jakož i o příznacích, průběhu a léčení rozmanitých chorob. Kniha jest psána v lehkém a dobře srozumitelném slohu — proto at' jí každý náš krajan, muž nebo žena, mladec anebo panna, přečtá, ješto mu to bude k velikému prospěchu pro celý život.

V knize jsou četná krásná vyobrazení, tušová i barevná, kteráž nemálo slouží k lepšímu porozumění věci. Nejsou to žádné hatlaniny, jaké byly některými humbukářskými lékaři mezi Čechy vysílány, ale jest to skutečně poučná, užitečná a potřebná kniha, a nř se mohou lidé naučiti mnoho dobrého, jak se vyhnout chorobám, jak si udržet zdraví, v případě choroby jak se léčit a jak rozesnávat nemoc. Kniha obsahuje přes 200 stran (dvě stě) s četnými vyobrazeními lidského těla i tajných ústrojí obojího pohlaví. Když člověk přečte tuto knihu, tu zajisté shledá a uzná, že je to kniha vážná a prospěšná a proto bylo by žádouco, aby jí každý náš krajan i krajanka a vůbec každá česká rodina doma měla.

At' jste zdraví nebo nemocni, pište si pro tuto knihu. Jste-li nemocni, toť na každý pád, dříve než se obrátíte na jiného lékaře neb léčebný ústav, pište pro onu knihu — v ní najdete dobře popsanou svou chorobu jakož i příčiny, a kterých povstala a znájmce toho, tož se potom lehceji a drívě vyléčíte. Velkou pochvalu dlužno Collinsovu léčebnému ústavu, že vydal touto poučnou knihu a to tím více, že on nařídil, aby se:

5 tisíc knih zdarma rozdělilo mezi náš národ po celé Americe. Proto objednejte si ji, pokud zísola stačí. Každý, kdo by chtěl knihu tu dostat, nechť zašle na dolo udanou adresu za 10 centů poštovních známek na poštovní dopravu a dostane ji zdarma.

Jak už všeobecně známo jest, lékař účinkující v tomto ústavě s popisem nemoci pozná stav nemocného; jeho velká zkušenost a hluboká věda umožňují mu úspěch v léčení lidí, kteří jsou na sta, ba i na tisíce mil vzdáleni.

Dopisete-li si pro knihu, pošleme Vám ji ihned. Dopisy adresujte:

The Collins New York Medical Institute, (Inc.)
140 West 14th St., New York, N. Y.